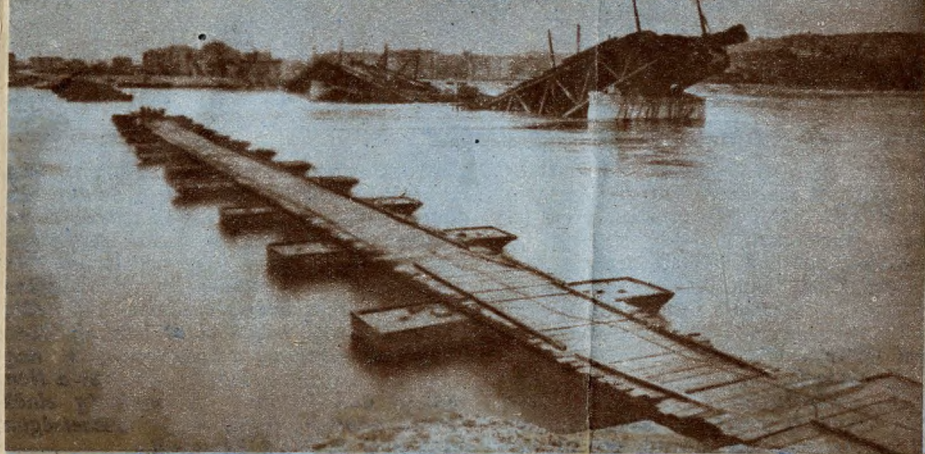
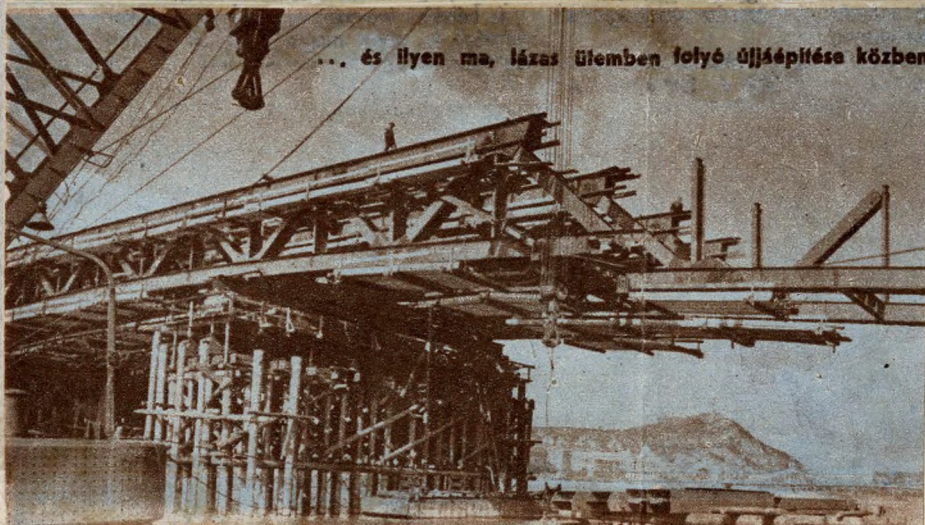

Ilyen volt a Boráros-téri híd a fasiszta rombolás után...

... és ilyen ma, lázas ütemben folyó újjáépítése közben

A pesti partról mint egy óriás félkarja, nyúlik ki az épülő Boráros-téri híd. Hét éve lesz, hogy a menekülő fasiszták levegőbe röpítették. De hiába robbantották sorra szép Budapestünk büszke ivó hid-jait, hiába ítélték pusztulásra fővárosunkat, az életet hozó Szovjet Hadsereget nem tudták megállítani.

A szabad ember élni akarása, az alkotómunka öröme árad az újjáépített dunai hidakról és mindenfelől, amerre a szem ellát. A Boráros-téri hidépítkezésen ebédre hív a sziréna. A Duna fölé nyúló vasúzsról lejönnek a munkások. Biztos lépésekkel, mintha csak a kész hídon járnának. A sok férfi között itt-ott előbukkan egy-egy nő is. Távolabb a par-ton, ahol a vasalkatrészeket fűrik, piros zászlócskákat lenget a szél. Munkaruhás nő siet az étkező felé, Pócs Károlyné lég-fűrés.

— Mulik az idő — szól nevetve — már november 27-e van.

— És egy hét múlva már december lesz — feleli rá Kiss Péter. Mindketten nevetnek.

Van is abban valami vidám dolog, hogy október helyett novembert ír ez a két ember. Egy fűrógépen dolgoznak, együtt számolják a napokat, s közösen osztóznak a nagy örömben, hogy még csak október eleje van, de már a november végi tervüket csinálják.

Pócsné még egy éve azt se tudta jóformán mi az a norma. Élete legnagyobb részét a háztartásban töltötte, főzött, mosott, vasalt. Saját gyermekei mellett a másokét is gondozta. Jó szót, elismerést soha nem kapott.

Amikor ide került, nem fájt a szíve vissza. Három nap alatt megtanulta a fűró kezelését. Egy hónap után már

jutalomkönyvet kapott — mert nem volt selejtje.

— »Felfelé«, ez a címe a könyvnek — mondja. — Szovjet író írta. Kevés könyvet olvastam életemben, de legtöbbet ebből tanultam. Már a címe megragadott. A tartalma pedig megtanított arra, hogy előre kell menni, mindig felfelé kell nézni. S én, aki azelőtt nem találtam meg az élet értelmét, most minden örömet a munkában lelem. Kár, hogy korán sötétedik, mert hamarabb kell befejezni a napot, pedig de szeretném meghosszabbítani egy-két órával.

Valaki a Nagy Októberi Forradalomról beszél, Pócsné figyel. Arra gondol, hogy ez az ünnep az övé is, mint minden munkása a föld kerekén. Meg kell ünnepelni. Szólna is Kiss Péternek, de eddig az volt a szokás, hogy az ünnepi felajánlásokat mindig a férfiak kezdik meg.

— Mi történné, ha én lennék az első — villan át agyán és mosolyog. Arra gondol, hogy először ünnepli majd munkával a proletárok győzelmét. Félrehívja Kiss Pétert. Beszélgetnek s megindulnak a versenyiroda felé.

— Jerának elvtárs — szól Pócsné és kicsit elakad a hangja, de aztán biztosabban folytatja — szeretnénk munkafelajánlást tenni november 7-re. Mi ketten elvállaljuk, hogy erre az ünnepre befejezzük egész évi terülnket.

Ahogy kimondta, megkönnyebbül és olyan boldog, mint még soha. A hírt gyorsan széjjelvitte a dunai szél s még aznap többen keresték fel a versenyirodát. A sok felajánlás »megbontja« az eredeti tervet és már mindenki tudja, hogy december 27-e helyett november 7-re érik el a Duna közepét.

Szemes Piroška

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Szemes Piroška

AZ ELSŐ FELAJÁNLÁS

Forrás:

Szék Lapja
Budapest 1950. X. 12

(Helj)

(ld6)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Tárgy:

Helj:

Idő:

1950

Személy:

Helyszám:

624.2